

I.

Въ 1879 година,—веднага съ възстановяването слѣдъ войната Султанската власть прѣко Струма и Вардаръ, че до Шаръ и Пиндъ,—въ Прилѣпъ се прочу за пръвъ бабаитинъ Кючюкъ Сюлейманъ.

Кючюкъ Сюлейманъ бѣше възнискъ, плѣщестъ, русъ човѣкъ съ сиви котешки очи. Тогава той тукущо бѣ навършилъ 28-та си годишна възраст. Отъ двайсетата си година той билъ почналъ да се „удря“ съ първитѣ бабаити въ турската махла у Прилѣпъ. Дълго се той мѣрилъ съ старитѣ бабаити; билъ лютъ, като тигъръ; ножоветѣ играели въ ржцѣтъ му като орлови нокти. И когато слѣдъ войната съ „московцитѣ“ много отъ старитѣ бабаити отишли и не се върнали, то най-върлъ и най-силенъ бабаитинъ въ цѣлъ Прилѣпъ останалъ Кючюкъ Сюлейманъ.

Рѣдко нѣкоя турски бабаитинъ отъ Прилѣпа или отъ другагѣ е можалъ спокойно да мине прѣзъ сарачската чаршия. Кючюкъ Сюлейманъ билъ сарачъ, работѣлъ при стариятъ си баща, и винаги е имало що да драци гърлото му, за да се изкашли най-бабаитски и да се изплюе въ самитѣ нозѣ на всѣки по-юначентъ минувачъ. Ако минувача не е билъ бабаитинъ, то—отминавалъ мирно; а ако е билъ бабаитинъ,—спиралъ сепнатъ и, като прѣдизвиканъ отъ Кючюкъ Сюлеймана, изкашлиувалъ се и той, изпъчвалъ гърди срѣщу злия сарачъ и турялъ ржка на поясъ. Тогасъ Кючюкъ Сюлейманъ изкачалъ на пхтя, запършвалъ ржцѣ и се почвало бабаитско „удряне“—плѣсници, юмруци, борене, душене и на край, при